

[Jens Thoff]

nis afgiftskreditter indbringer, er jo kun til stede ét år, nemlig i 1992, men skattelettelserne tænkes at vare ved. Det er altså kun i 1992, man her skaffer dækning for udgifterne.

Endelig skal man ikke være blind for, at den momsforhøjelse, som ligger på ejendomsadministration på 700 mio. kr. årligt, betyder helt regulære huslejeforhøjelser, og det er jo så de lavtlønnede, som, selv om de får 2½ mia. kr. i lettelser, skal betale det i form af forhøjede huslejer. Og så skal vi i øvrigt også huske, at de 2½ mia. kr. skal deles med hele befolkningen, det er ikke bare de lavtlønnede, der får den.

En stor del af statsministerens tale og senere kommentarer handler om, at den såkaldte 6 pct.-skat skal væk, og samtidig fjernes en række af de fiduser, som SF i årevis har talt om man skulle fjerne. Men jeg vil gerne understrege, at prioriteringen er forkert, lettelserne gives til de forkerte og på et område, som ikke er under noget pres fra EF.

Det er efter min opfattelse helt uansvarligt, at regeringen ikke bare gør et forsøg på at lægge en plan for, hvordan man bevarer velfærdsstaten efter 1. januar 1993.

Hvordan regeringen ser på det meget, meget alvorlige problem, fremgår af et svar, som jeg fik forleden fra skatteministeren. Jeg spurgte, hvad man gør med de afgiftsharmoniseringer, som påtvinges os udefra, og ministeren svarer: Der foreligger ingen retsakter. Bare tag det roligt.

Og i øvrigt forudsætter afgiftsharmoniseringerne enstemmighed. Altså en gentagelse af løggen fra 1986. Men den general, hr. statsminister, som manøvrer sine tropper på baggrund af løgn og bedrag, er dømt til at tabe.

Virkeligheden er jo, at grænsekontrollen kan fjernes uden enstemmighed, todøgnreglen kan fjernes uden enstemmighed, rejsecirkulæret kan fjernes uden enstemmighed, og det ved regeringen godt de bliver. Det er et spørgsmål om få år. Det sker måske ikke 1. januar 1993, men så 1994 eller 1995 og i hvert fald ikke i 1997, da er det løb kørt, og det ved regeringen godt.

Derfor er det hul i hovedet, at skattelettelserne gives på et EF-robust område, og det bliver 6 pct.-skatten, og at man oven i købet tillader sig den frækhed at finansiere en del af skattelettelsen ved at forhøje tobaksafgifterne, altså et ikke-EF-robust område.

Hvis vi ikke den 1. januar 1993 skal risikere, at store dele af handelen med øl, vin, spiritus og tobak bliver flyttet syd for grænsen, er vi nødt til at foretage os noget.

Regeringen kommer med besværgelser og siger, at det ikke er nødvendigt, og at todøgnreglen nok skal holde, men alle ved, at sådan spiller klaveret ikke nede i Bruxelles. For få dage siden kritiserede tidligere skatteminister Isi Foighel regeringen for at have så pokkers travlt med at fjerne 6 pct.-skatten i stedet for at gå i gang med den tilpasning til EF, som vi bliver påtvunget.

SF anerkender, at regeringen forhøjer det såkaldte 3 pct.-fradrag og dets maksimum. Det er efter vores opfattelse langt den mest sociale måde, en skattelettelse kan gives på. Den sikrer nemlig, at de lavestlønnede får forholdsvis mest. Og jeg skal give ministeren det gode råd, at hvis han samtidig sænker grænsen for 12 pct.-skatten, så kan han sikre, at velhavere, folketingsmedlemmer og millionærer ikke får én krone i skattelettelse, og sådan synes jeg det bør være.

Men det er desværre kun den ene fjerdedel af regeringens skattelettelser, som ligger på 3 pct.-skatten. De sidste tre fjerdedele ender klart i lommen på de bedre- og bedststillede. Før nogen svømmer hen af rørelse over regeringens sociale politik, skal det gøres helt klart, at med de skattestigninger, som f.eks. i København kommer i 1991, vil den lavtlønnede miste penge. Hvis vi tager lavtlønnede med 150.000 i indtægter, vil den lavtlønnede miste 1.253 kr., mens den velhavende overhovedet ikke rammes af skattestigningen i København på grund af skatteloftet, men får det fulde udbytte af fjernelsen af 6 pct.-skatten.

Er dette rimeligt? SF synes det ikke. Vi er også trætte af al den jammer om marginalskatteprocenter, som er for høje. De, der har høje marginalskatte i dette land, er ikke millionærer, højtlønnede eller folketingsmedlemmer. Det er den enlige, lavtlønnede mor, som har 2 børn på daginstitution, og som bor i almennyttigt byggeri. Hun har ofte mindre end 5 pct. tilbage, når vi tager hensyn til skatten, nedgangen i boligsikring og forhøjede daginstitutionstakster. Her er der for høje marginalskatte. Det er altså ikke hos millionæren.

Jeg er glad for, at Socialdemokratiet tager fat på at løse dette komplicerede problem, men jeg